
LUCIE BAJOVÁ
Osud nelze změnit.
Můžeme se na něj jen připravit.
ŘÍŠE ZLATÝCH OČÍ
PROBUZENÍ

Říše Zlatých Očí

LUCIE BAJOVÁ

Říše Zlatých očí

Probuzení

FOBOS

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Lucie Bajová, 2026
Cover © Zuzi Maat, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8655-8

Prolog

Sledoval jsem svého otce, muže, který mě stvořil, muže, který mě svými krutými představami o správné výchově celé dětství mučil, muže, jenž se zasadil o mé nejhorší vzpomínky, jak přechází po svých komnatách. Jeho rychlé těžké kroky dopadaly na naleštěnou dřevěnou podlahu a jejich dunění se rozléhalo místností. Frustrace v jeho tváři ve mně vyvolávala příjemný pocit zadostiučinění. Ačkoliv by to nikdy nahlas nepřiznal, bál se a já se na jeho strachu jako nepříjemný parazit živil. Vdechoval jsem ho do sebe plnými doušky, ukládal si ho do paměti, abych se k němu mohl kdykoliv vrátit a přehrávat si ten pocit pořád dokola.

Tenhle muž, ta odporná zrůdnost, co mě stvořila, byl zároveň člověkem, kterého jsem na světě nenáviděl ze všech nejvíc. A brzy jsem se mu svou nenávist chystal dávkovat po malých a bolestivých doušcích.

„Potřebujeme ji," zahřměl do ticha.

Líně a nezaujatě jsem k němu zvedl pohled. Odhodlán nedat na sobě znát tísnivý pocit, jenž se mi rozlil kolem žaludku.

„Nepotřebujeme. Dokážeme se ubránit sami." Druhý muž v komnatách promluvil ze svého křesla vedle krbu, přímo naproti mně. Můj starší bratr, stejně odporná bytost, jen schovaná za pohlednější tváří.

„Nesmysl, Khalede," odbyl ho otec. „Osud nemůžeme změnit a já nebudu nic riskovat. Už jsem vydal rozkazy a přijal patřičná opatření."

„Opatření?“ Pozvedl jsem obočí. S rukama složenýma na svalnatých stehnech jsem se pokoušel působit nenuceně, přesto jsem svou mysl udržoval v pohotovosti. Musel jsem tenhle šílený plán zastavit za každou cenu.

„Jistě, opatření, abych věci uspíšil,“ usmál se zlověstně. Znal jsem ten úsměv. Používal ho často a já moc dobře věděl, jaká zvěrstva se za ním dokážou skrýt. „Teď už zbývá jen ona.“ Otočil se čelem ke Khaledovi. Ukázal mi svá záda, čímž mi dal jasně najevo, že se mnou pro další průběh událostí nepočítá. To se ale přepočítal. „Udělej, cokoliv bude třeba,“ zamumlal Khaledovi téměř neslyšně. „Nebudoval jsem tuhle říši, abych o ni teď přišel, takže je mi jedno, jak to uděláš. Vyhrožuj, znásilňuj, muč. Nezajímá mě to, pokud to povede k naplnění našich plánů.“

Prudce jsem se odstrčil z křesla. Můj nenadálý výbuch přilákal otcovu pozornost. Velmi pomalu se otočil, jako by říkal: Ty tu ještě jsi?

„Udělám to já,“ navrhl jsem. Zkusil jsem to nejprve po dobrém, než i já budu muset přijmout, jak jen to říkal, patřičná opatření. „Přivedu ji.“

Otec založil ruce na prsou. Jeho kamenný výraz mě skenoval skrznaskrz. Nevěřil mi. Inu, alespoň něco jsme měli společné.

Bratr za jeho zády těkal pohledem z jednoho na druhého. Poznal jsem z jeho ztuhlého posedu, jak moc se mu do toho nechtělo. Ne snad že by se svých povinností nezhostil se zvrácenou zvířecí radostí, ale špinavou práci vždy radši přenechával druhým.

„Nepleť se do toho. Tohle není tvoje věc.“ Otcovy oči se do mě zabodly. Snad si vážně nemyslel, že mě tím vyděsí. Viděl jsem věci, jaké si on nedokázal ani představit. Na světě už existovala jen malá hrstka toho, co mě skutečně dokázalo vyvést z míry, ale otcův pohled mezi ně opravdu nepatřil. Byl k smíchu.

„Tak proč jsem tedy tady, hm?“ zeptal jsem se. „Proč bych tu jinak byl, kdybys nechtěl, abych za Khala odvedl špinavou práci?“

Ušklíbl jsem se a otcovo obočí na chvíli vystřelilo nahoru, než se opět dokázal ovládnout. Oh, ano. Mám tě přečteného, papá. „Přivedu ji, ale za mých podmínek," udeřil jsem znovu.

„Za jakých podmínek?" promluvil zpoza otcových zad Khaled.

„Necháte mě udělat to po mém, a až tu bude, nikdo na ni ani nesáhne, bude pod mou ochranou," spustil jsem, když mě konečně oba začali vnímat. Khal se chytil návnady jako odporná slizká ryba. Přesně jak jsem předpokládal. „Nikdo jí neublíží. A ty," podíval jsem se pohrdavě na tu zrůdu, co se nazývala mým otcem, „uděláš přesně to, co ti řeknu, pokud to povede k tomu, že ji tu udržíme."

Otci se zježily vlasy na zátylku. Nebyl zvyklý od někoho přijímat rozkazy, ode mě už vůbec ne. Bohužel pro něj, já už dávno zase nepřijímal ty jeho. Karty se obrátily a on si toho byl moc dobře vědom. Pokud by teď nesouhlasil dobrovolně, přinutil bych ho. Samozřejmě jsem si tím vším jen kupoval čas, ale pořád to bylo lepší než nechat ji napospas těm dvěma. Se mnou alespoň bude v bezpečí.

„Dokud nepřijde čas," souhlasil nakonec neochotně a natáhl ke mně svou kostnatou ruku.

„Dokud nepřijde čas," přikývl jsem a ruku mu stiskl.

1. kapitola

Kde to, ksakru, jsem? Probleskl mi hlavou jako první, když jsem se s žaludkem staženým hrůzou konečně přinutila otevřít oči.

Zoufale jsem se otáčela kolem své osy, snažila se zmapovat okolí, zachytit ve všepohlcující tmě jakýkoliv náznak něčeho povědomého. Nebylo tam nic. Nic kromě hustého černého lesa, který ke mně nepropouštěl ani nejmenší kousek světla.

Zvedla jsem pohled k obloze. Měsíc zakrývaly husté bouřkové mraky, ale ani ten občasný záblesk bouřky uvnitř nich mi s orientací ve tmě nikterak nepomohl.

Netušila jsem, kde jsem, a co hůř, netušila jsem, jak jsem se sem dostala.

S bušícím srdcem jsem sebrala poslední zbytky odvahy a opatrně vyrazila vpřed. Ruce jsem držela natažené před sebou, snažíc se odhrnout si tak z cesty překážky, jež představovaly dlouhé větve stromů povlávající v prudkém větru. Neměla jsem ani ponětí, kam jdu, jen neodbytný pocit, že pokud zůstanu stát, stane se něco hrozného. Prodírala jsem se skrz hustý porost. V uších mi hučel vítr a hlava tepala ve splašeném rytmu. Pokaždé když se mi pramen vlasů kvůli větru otřel o tvář jako přízračná dlaň, nadskočila jsem. Mé obvyklé neohrožené já bylo to tam.

Klepala jsem se strachy. Připadalo mi, jako bych se díky tomu místu odpojila od svého vlastního já. Neschopná se soustředit, zachovat chladnou hlavu, neschopná se natáhnout po své magii, ačkoliv jsem vnímala její šimrání všude kolem.

Tohle nebyl obyčejný les. Ne s přítomností magie v jeho samé existenci.

Nacházela jsem se v Nerridii. O tom nebylo pochyb.

Ale jak? Jak jsem se sem dostala?

Odvážila jsem se znovu zavřít oči. Zkoncentrovala jsem se a snažila se vylovit v paměti poslední vzpomínku. Matně se mi vybavil Tessin smějící se obličej. Moje nejlepší kamarádka, přehazujíc si dlouhé černé vlasy přes jedno rameno nad šálkem kávy. V kavárně našeho druhého nejlepšího kamaráda Prestona. V Bostonu. Před týdnem.

Od té doby nic.

Kdybych si už neuvědomila, kde jsem, bála bych se, že mě unesli mimozemšťani a vymazali mi paměť. Už jen ta představa mě znovu vyděsila k smrti.

Rychle jsem oči znovu otevřela. S rukou přitisknutou na srdci jsem se snažila překonat další záchvěv hrůzy, který mě přibíjel k zemi.

Nesmím stát, musím jít, nesmím stát, musím jít.

Přinutila jsem své nohy k chůzi a rukama narazila na kmen. Přímo přede mnou se zřejmě do obrovské výšky tyčil mohutný strom. Jak jsem ho obcházela, prsty jsem přejížděla po drsné struktuře kůry. Používala jsem ho jako berličku, která mi měla dodat vnitřní klid a sílu nepropadnout panice.

Přestože jsem v Nerridii trvale nežila už dlouho, navštívila jsem spoustu jejích lesů. Každý z nich měl svou osobitou, snadno zapamatovatelnou magickou auru. Tento byl pro mě ale neznámý.

Čpěl z něj strach, temnota a zoufalství. Místo abych se vydala cestou k jeho okraji, kde jsem mohla najít bezpečí, pohybovala jsem se do jeho středu. Věděla jsem to, ale nedokázala jsem s tím nic udělat.

Směr mi byl určen. Kdykoliv jsem se otočila v pokusu vydat se cestou, kde jsem tušila východ z těch temných hlubin, les se pohyboval se mnou. Děsila jsem se toho, co najdu, až konečně dorazím do cíle. Pokud něco takového existovalo. Pokud mi nebylo předurčeno tu zemřít, točíc se v bludném kruhu vlastního zoufalství.

Po tváři mi stekla slza. Proč jsem si nedokázala na nic vzpomenout? Proč jsem nedosáhla na svou magii? Nebo alespoň nedokázala najít někoho, kdo by mi pomohl ven? Kdo mi tohle udělal? Čím jsem se

provinila? Další slzy si klestily cestu po mých tvářích. Mlžily mi vidění, které mi stejně nebylo k ničemu. Kolem mě se prohnal další poryv studeného větru, nadzvedl mi noční košili a vyslal do mého těla vlnu chladu.

Otřásla jsem se. Teprve teď jsem si uvědomila, že mám na sobě jen tenkou zelenou košilku na spaní. V momentě, kdy mi to došlo, roztřásla jsem se zimou. Jediné dva zvuky ve tmě, tedy hučení větru a šelest listí v korunách stromů, doplnilo cvakání mých zubů. A ve stejnou chvíli mě do holých chodidel začaly píchat kameny, klacky a ztvrdlá hlína pode mnou.

„Haló?" odvážila jsem se zakřičet. „Prosím, je tu někdo?"

Nastražila jsem uši, jedinou odpovědí ale bylo zlovolné zahřmění v bouřkových mracích, ze kterých se vteřinu nato spustil hustý ledový déšť.

Drkotání mých zubů ještě zesílilo. Odvážně jsem zrychlila krok. Ignorovala jsem bolest chodidel způsobenou ostrými kameny, ignorovala jsem zimu, potřebovala jsem se dostat… někam.

Brzy jsem z chůze přešla do vratkého poklusu. Rameny jsem neustále narážela do kmenů stromů, do tváří mě šlehaly větve a košilka nasáklá vodou se mi lepila k tělu. Cítila jsem, jak mi z hlubokého šrámu na tváři teče krev. Chodidla jsem měla rozedřená a nepochybně za sebou také zanechávala krvavé stopy.

Najednou jsem kdesi zdáli zaslechla hlasité křupnutí. Zamrzla jsem na místě. Instinkty zbystřené na maximum. Hrudník se mi zběsile zvedal a klesal a musela jsem si přikrýt pusu, aby hlasitý dech neprozradil mou polohu.

Čekala jsem. Vteřinu, dvě, když se to křupnutí najednou ozvalo znovu, tentokrát o pár metrů blíž. Znělo to, jako by se někdo pohyboval mezi stromy a pod nohama mu křupaly tenké větvičky.

Zvažovala jsem, že bych znovu zakřičela do tmy, ale nějaký hlásek uvnitř hlavy mi našeptával, abych zůstala zticha. Kdybych měla svou moc, dokázala bych zjistit, jestli se jedná o zvíře, nebo vílu. Jen jsem si nebyla jistá, která z variant by byla méně děsivá.

Nerridijské lesy jsou plné nebezpečných magických tvorů. Víly by mohly znamenat bezpečí, ale zároveň příčinu toho, proč jsem chycená v téhle bezvýchodné pasti.

Zatímco jsem zaměřovala svůj téměř slepý zrak směrem, odkud přicházely zvuky křupání, ozval se jiný, tentokrát odněkud za mnou. Na rozdíl od nevinného křupnutí mi ale tenhle zvuk hrůzou rozvibroval vnitřnosti. Hrdelní vrčení následované hlasitým odfrknutím.

„Prosím, ne, prosím, ne," mumlala jsem si roztřeseným hlasem sama pro sebe.

Znenadání mě doslova obklopil hluk. Z každé strany, z každého kouta schovaného ve tmě ke mně vítr nesl vrčení obrovských tvorů, hlasité nádechy, praskot větví – byla jsem obklíčená.

Podlomila se mi kolena. Zřejmě jsem právě dorazila do svého cíle. Ke smrti.

Holé nohy mi dopadly na studenou mokrou zem. Nemělo cenu utíkat. Nemělo cenu pokoušet se bránit. Byli všude kolem. Rudé oči číhající ve stínech a bažící po krvi. Po mojí krvi.

Objala jsem si pažemi zkřehlé tělo. Všechny myšlenky se mi vypařily z hlavy. Natolik mě pohltil strach, že jsem nedokázala vnímat nic jiného. Ledové kapky deště se mísily s mými horkými slzami, až nebylo znát, kde začíná příroda a končí mé zoufalství. Vrčení se přibližovalo a já se začala smiřovat s nevyhnutelným, když vtom jsem to uviděla.

Obrovská mužská postava opírající se ramenem o jeden z kmenů stromu. Ruce založené na prsou a zlaté oči zářící do tmy.

Rázem jako by ze mě opadl všechen strach. Už mě neděsilo vrčení tvorů, kteří se kolem mě srocovali. Nelekaly mě hlubiny lesa ani pocit neznáma. Soustředila jsem se jen na toho muže před sebou. Přinášel mi útěchu a pocit bezpečí.

„Kdo jsi?" zeptala jsem se, ačkoliv jsem se nemohla zbavit dojmu, že odpověď na tu otázku dávno znám.

Muž pouze zavrtěl hlavou a ledabyle mávl rukou. V tu ránu se kolem mě prohnala vlna mocné magie, jež zahnala tvory na útěk. Jak se stahovala, zanechávala za sebou omamnou vůni vanilky a santalového dřeva. Znala jsem ji. Mé nitro ji vítalo, prahlo po ní. Toužilo vydat se do neznáma za tím mužem, co se zjevil odnikud, aby mě zachránil.

Zvedla jsem pohled, abych ho znovu vyhledala, ale nebyl tam. Zmizel, a jak se jeho přítomnost vypařovala, vzduchem se neslo tiché: Už brzy.

✳

Prudce jsem se posadila na posteli. Srdce mi v hrudi nekontrolovatelně bušilo a po zádech mi stékal studený pot.

Rychle jsem se natáhla k nočnímu stolku a rozsvítila lampičku. Místnost se zalila teplým světlem, jež se odráželo v zrcadlové stěně vestavěné skříně. Mojí skříně. Doma. V Bostonu. Plácla jsem sebou zpátky do peřiny. V hlubokých nádeších jsem se snažila zklidnit zrychlený dech a srovnat si myšlenky natolik, abych si připustila realitu.

Byl to jen sen. Zlý sen.

Jeden z mnoha, jež mě poslední týdny navštěvovaly skoro každou noc a zanechávaly za sebou tu dokonalou vůni.

Jejich význam mi unikal. Přesto jsem věděla, že jsou jakousi předzvěstí věcí budoucích, o kterých jsem se neodvažovala přemýšlet nahlas.

Pro teď jsem byla v bezpečí. Žádný les, žádná říše a žádní zlí tvorové bažící po mé krvi.

Ale na jak dlouho?

S povzdechem jsem se přetočila na břicho a zabořila obličej zpátky do měkkého polštáře. Znovu mě začala přemáhat únava. Co se stane zítra, bude problémem mého zítřejšího já. Zavřela jsem oči a pomalu se začala propadat zpátky do říše snů. Když jsem usínala, lampička pořád ještě svítila.

2. kapitola

„Vypadáš jako pytel hnoje," oznámil mi Preston o pár dlouhých hodin později.

Stál před mým domem na Marine Road 48, který jsem sdílela s milou, hluchou, velmi senilní paní Beckovou a její stejně senilní kočkou Muriel.

„Spala jsi vůbec?" Prestonovo dvoumetrové já se ležérně opíralo o auto. Neupravené zlatavé lokny mu spadaly do téměř šedých očí a na tváři mu pohrával chlapecký úsměv. Nedomlouvali jsme se na tom, že za mým dnešním klientem vyrazíme společně, přesto jsem proti jeho nečekané přítomnosti nehodlala protestovat.

Preston byl spolu s Tess mým nejbližším přítelem. Poznala jsem ho zhruba před čtyřmi lety. Tehdy jsem vyrazila do kavárny na malý brunch po úspěšném zvládnutí problému jednoho čtyřnohého klienta. Chtěla jsem se jen najíst a dočíst si knihu. Preston seděl u protějšího stolu ve své vlastní kavárně, jak se ukázalo později. Po tvářích se mu koulely slzy a nepřítomně zíral ven. Chtěla jsem ho nechat být. Prostě si všímat svého, tak jak to smrtelníci obyčejně dělají, ale jeho myšlenky, které jsem ještě neuměla úplně zablokovat, mě bolely. Přisedla jsem si k němu a dala se s ním do řeči. Rozešel se s ním přítel po desetiletém vztahu. Připadal si osamělý, zraněný a nevěděl, co bude dál. Nabídla jsem mu pomoc. Sebrala jsem Tess a společně jsme zabalili všechny věci, které u svého bývalého měl, a přestěhovali ho. Od té doby jsou z nás tří nerozluční přátelé.

Ani jeden z nich ale tehdy, a vlastně ani teď, netušil, co jsem skutečně zač nebo odkud pocházím. Mému druhu nebylo, pod

pohrůžkou smrti, dovoleno svou identitu smrtelníkům prozrazovat.

„Jestli nemáš kafe, tak skutečně netuším, co tu děláš," zabrblala jsem.

Místo odpovědi na mě jen spiklenecky mrkl, nahnul se do auta a vytáhl kelímek dokonale vonící kávy. Někdy mě děsilo, jak dobře mě znal.

„Mám zrovna volno. A jestli se u toho zabiješ, chci tam být, abych ti mohl sdělit: ‚Já ti to říkal.'"

Zabít se při práci? Já? Ale no tak. Nejsem agentka FBI ani texaský ranger. V ohrožení života se nacházím jen sporadicky a většinou za to může má vlastní nemotornost. Ale pro případ, že by se dnešek stal výjimkou, bych se pro jistotu měla pořádně představit.

Mé jméno je Miandra Leidenová, ale všichni mi říkají Mia. Jsem myšlenková víla. Narodila jsem se v Nerridii, říši existující paralelně se světem smrtelníků. Ačkoliv jsem víla a základního vzdělání se mi dostalo v Nerridii, strávila jsem většinu svého dosavadního života právě tady ve smrtelném světě. Vystudovala jsem tu střední i vysokou školu, což pro někoho, kdo si správné odpovědi všech testů dokázal přečíst v mysli chytřejších spolužáků, byla hračka. A taky jsem si tady vybudovala kariéru jako takzvaná zaříkávačka zvířat.

Byl mi totiž dán zvláštní dar. Kromě toho, že jsem dokázala číst myšlenky a nahlížet do vzpomínek všem smrtelníkům a některým vílám, dokázala jsem je číst i zvířatům. Mezi našinci se nám říká animalové. V celé říši je nás jen hrstka, která z devadesáti devíti procent zahrnuje mou rodinu. Jsme vzácní a pro královskou rodinu nepostradatelní. Leidenovi se o královskou faunu starají už po generace. Dělal to můj pradědeček, dělal to můj dědeček a teď služba přešla na mé rodiče.

Nicméně přesto, jak vzácný náš dar je, v kastovním systému, který současný král Nerro v Nerridii zavedl, spadáme na velmi

nízké příčky. Právě to je taky jeden z hlavních důvodů, proč jsem si vybrala život mezi smrtelníky. Alespoň prozatím.

Žít tu znamenalo svobodu. Svobodu, která bohužel nebude trvat věčně. Ale o tom až později.

Ve smrtelném světě jsem svou animálskou moc využívala, abych pomáhala zraněným a trpícím zvířatům, s nimiž si jejich majitelé nedokázali poradit. Světe div se, i naši chlupatí přátelé občas trpí depresí. Pokud si mě někdo najal, promluvila jsem si s jeho mazlíčkem, zjistila, co ho trápí nebo bolí, a navedla majitele na správnou cestu k uzdravení.

Prestonovi trvalo dlouho, než mé nadání skutečně akceptoval. Pravděpodobně protože muži jsou od přírody skeptičtější k věcem, které nedokážou vysvětlit. Myslím, že doopravdy to přijal zhruba před rokem, když jsme spolu navštívili jeden starší ušmudlaný pár na jejich malé farmě. Manželé vlastnili malého boloňského psíka. Stěžovali si, že fena ztratila chuť k životu, je apatická a nežere.

Když jsme tam dorazili, okamžitě jsem z toho místa měla špatný pocit. Došli nám naproti k autu s fenou v náručí, což nebylo nic neobvyklého. Ne všichni smrtelníci měli rádi cizí lidi ve svém domě.

Abych to zkrátila, po dvou minutách jsem jim řekla, že bohužel nemůžu pomoct, a odtlačila jsem nechápajícího Prestona do auta. Poodjeli jsme z dohledu a já zavolala policii a nahlásila nelegální množírnu. Fenka se ukázala být apatickou z důvodu, že ji drželi zavřenou v miniaturní špinavé kleci, kde pod sebe kálela a čůrala a sotva si tam dokázala lehnout. Hlavním důvodem, proč jsem ji měla zachránit, bylo, že to byla jejich nejlepší rodička. Musela jsem se hodně ovládat, abych se jen otočila a nahlásila je a neskočila jim rovnou po krku.

Jakmile dorazila policie, vylezli jsme z auta a schovali se tak, aby nás nebylo vidět, my ale viděli všechno. Policie v poutech odvedla majitele. Pak postupně za pomoci veterinární stanice vynášeli ven jednoho zuboženého psa za druhým. Bylo jich minimálně dvacet.

„Tak jo, už ti věřím," prohlásil tehdy. „Netuším, jak to děláš, ale stoprocentně ti věřím."

✳

„Nejedeme mým autem?" podivila jsem se.

„Promiň, ale tvoje auto je nevhodný pro muže mé velikosti." Preston demonstrativně ukázal na své neuvěřitelně dlouhé nohy.

Uznávám, moje červená Toyota Yaris mu musela připadat jako špatně vyrobená rakev. Zvedla jsem ruce na znamení, že se vzdávám, a usadila se na sedadlo spolujezdce. Bezmyšlenkovitě jsem hrábla do papírového pytlíku v úložném prostoru mezi sedadly, ve kterém se ukrývaly dva čokoládové croissanty z Prestonovy kavárny. Nakupoval je od nějakého italského pekaře, a i když jsem se považovala za odborníka přes čokoládové croissanty, musela jsem uznat, že lepší jsem nikdy nejedla.

Po typické hádce o tom, čí Spotify playlist bude cestou hrát, se Preston za zvuků nejnovějšího hitu Taylor Swift konečně rozjel. Jeho hudební vkus mi způsoboval vyrážku. Preston si potrpěl na zpěvačky do čtyřicítky, nejlépe popové a ideálně s co největší zásobou teskných písní, jež, jak on sám říkával, chytily člověka za srdce. No nevím, mně se z nich spíš zvedal žaludek.

Sama jsem dávala přednost spíše rockovější hudbě, ale z Linkin Park, Nickelback a 3 Doors Down měl vyrážku zase on. Tentokrát jsem ho nechala vyhrát a svedla svou porážku na to, že jsme v jeho autě, takže má právo rozhodnout.

„Nemůžu uvěřit tomu, že pojedeme hodinu a půl kvůli labradorovi." Nevěřícně zíral na navigaci uprostřed palubní desky, kam jsem právě zadala adresu. Čas jízdy ukazoval přesně devadesát minut.

„Jedeme hodinu a půl kvůli klientovi. A není to labrador, ale kůň," zasmála jsem se. Brblal často, nikdy se mu to neomrzelo.

„A co našeho pacienta trápí?“ Preston zamířil nejbližší cestou na východ ven z města. Jeho dlouhé prsty obepínaly volant a ukazováčkem pravé ruky přitom poklepával do rytmu hudby.

„Agresivita. Je agresivní, nikoho k sobě nepustí. Víc nevím. Víš, že ani nechci.“

Jedno z mých hlavních pravidel při objednávání nových klientů znělo: Řekněte mi, co ho trápí, ale nechci slyšet nic víc. Žádné vaše teorie, proč se to asi děje, žádné pozadí rodiny nebo zvířete samotného. Dělala jsem to z jednoho prostého důvodu. Smrtelníci snáz uvěřili mým schopnostem, pokud věděli, že mi neprozradili nic, co by pro mě mohlo být vodítkem. Bylo to jako s věštěním budoucnosti. Spousta smrtelníků o sobě prozradila dost na to, aby si šikovní podvodníci prostě věci domysleli a říkali to, co si mysleli, že ten proti nim chce slyšet. Už takhle mě považovali za blázna, odmítala jsem se nechat zařadit ještě mezi podvodníky.

Nejčastěji moje hovory s majiteli probíhaly asi takto: „Mám doma psa, je to labrador, nechce jíst, pořád jen leží a nereaguje na nás. Už jsme s ním byli u několika veterinářů, nic mu nenašli.“

Pokud není příčina problému fyzická, na řadu přichází psychika.

„Takže vlezeš k agresivnímu koni, aby sis s ním popovídala?“ vytřeštil na mě Preston oči. Málem u toho přehlédl paní, která se snažila přeběhnout ulici mimo přechod.

„V podstatě ano, tak nějak to bude.“

„Ty jsi vážně magor.“ Kdybych dostala dolar pokaždé, když mi tohle někdo řekne, už by ze mě byl milionář. „Až tam umřeš, nechoď mi na oči.“

Zasmála jsem se. Toho jsem se vážně nebála. Koně sice nespadali do top desítky nejchytřejších zvířat, přesto se řadili mezi ty inteligentnější. Pracovala jsem s nimi často. Vždy rychle pochopili, že odpovídám na věci, které jim probíhaly hlavou, a obvykle po pár větách začali spolupracovat. Obecně se mi vyplatilo přistupovat

k agresivním pacientům beze strachu. Jakmile jste ukázali obavy, okamžitě to vycítili.

Připomínalo to hru na alfu a betu a já jsem v naší malé hře byla ta alfa.

„Až umřu, budu tě chodit strašit, to si teda piš." Strčila jsem mu kousek croissantu do pusy, abych ho umlčela. „Mluvil jsi s Tess? Proč se k nám dneska nepřidala?"

„Psala mi. Pravděpodobně ještě nevylezla z postele toho svého nového objevu." Při té představě se otřásl. „No vážně, ti dva to dělají už několik týdnů v kuse. Mohla by si dát malou pauzu."

Tess byla zřejmě nejhezčí žena, jakou jsem kdy potkala, a to jsem polovinu času strávila mezi překrásnými vílami. Dlouhé černé vlasy, pas velikosti mého stehna, krásné pevné trojky, sto osmdesát centimetrů, uhrančivý pohled. Ještě jsem nepotkala chlapa, který by odolal, když si na něj udělala zálusk. Byla dokonalá a samozřejmě to o sobě moc dobře věděla. Nevázala se. Muži pro ni byli jen nástrojem potěšení. To ona byla v tom páru tím, kdo po sexu říkal věty typu: „Zavolám ti." nebo „Bylo to fajn, ale…".

Ano, uvědomovala jsem si to. Moje kamarádka byla děvka. Nebylo to nic tajného a v jejím případě ani hanlivého, říkala jsem jí to často. Paradoxní na tom všem ale bylo, že si byla schopná neustále dokola stěžovat na to, že nemůže narazit na fajn chlapa, který by s ní chtěl být kvůli její duši. Což bylo nejspíš tím, že se s ním vyspala dřív, než si stačil všimnout, že nějakou duši vůbec má.

Nicméně, před pár týdny narazila na tajemného muže, který ze sebevědomé Tess, jež dávala kopačky častěji, než vynášela odpadky, udělal submisivní uhranutou loutku. Tess jím byla přímo posedlá. S námi se téměř nestýkala, a když ano, neustále visela pohledem na telefonu. Jakmile pípla zpráva od něj, sebrala se a zmizela. Neřekla bych, že se zamilovala, ačkoliv ona si to nepochybně myslela. Na

jejím vztahu k tomu muži bylo něco velmi nezdravého. Takových padesát odstínů zvrácenosti.

„Chce, abych ho poznala." Povzdechla jsem si. Vůbec se mi do toho nechtělo. Už teď jsem věděla, že jestli se mi nebude líbit, tak si to nenechám pro sebe a s Tess se pohádáme. „Zítra."

„Je si vědomá toho, že ho budeš analyzovat, jo?"

Přikývla jsem. Hodlala jsem se tomu chlapovi dostat tak hluboko do mysli, že nebude schopný přede mnou cokoliv ukrýt.

Měla jsem pravidlo. Svou moc jsem na své přátele nikdy nepoužívala, protože jsem respektovala hranice. Měli právo na svá tajemství, právo na to říct mi jen to, co oni sami chtěli. To ovšem neplatilo pro smrtelníky, se kterými se stýkali. U každého, kdo se k nim přiblížil, probíhalo důkladné skenování mozku, aniž by o tom dotyčný věděl. Pokud byli nebezpeční, skrývali temnotu nebo kuli zvrácené plány, zjistila jsem to a zakročila. Moje super psychoanalýza občas lezla Tess i Prestonovi na nervy. Považovali mě za příliš ochranářskou. Nicméně můj názor nikdy nezpochybnili.

To, co jsem na ochranu sebe i svých blízkých dělala se smrtelníky, bohužel, nebo možná bohudík, nefungovalo s každým mého vlastního druhu. Víly mohly číst myšlenky pouze dalším vílám, které se v kastovním systému řadily pod ně. Jako všechno v Nerridii, i čtení myšlenek mělo svá jasná zákonná pravidla.

✳

Vílám není dovoleno – s výjimkou královské rodiny – jakkoliv manipulovat myslí jiných víl nebo smrtelníků, především k dosažení vlastního prospěchu.

Vílám vyšších kast – s výjimkou královské rodiny – není dovoleno zneužívat myšlenek víl z nižších kast k vlastnímu prospěchu.

Žádným vílám – včetně královské rodiny – není dovoleno prozradit detaily svého původu skrze své nadání smrtelnému rodu.

Vílám žádné kasty není dovoleno zatajovat a zadržovat svou mysl královské rodině, pokud o to kdokoliv z královského rodu požádá.

Porušení jakéhokoliv pravidla se trestá vězením nebo smrtí.

✳

Díky své práci ve smrtelném světě jsem se neustále pohybovala na hranici porušování zákona. Na druhou stranu jsem vždy přísně trvala na tom, že při mé práci nesmí být pořizovány žádné záznamy. Žádná videa, žádné fotky, žádný instagram nebo facebook. Dokonce jsem odmítla několik rozhovorů pro noviny i nabídku na vlastní pořad v televizi.

Ukazovala jsem své schopnosti jen v malém okruhu těch, kteří si mě zavolali, a byla jsem si jistá, že nikoho z nich by ani ve snu nenapadlo, odkud ve skutečnosti pocházím.

3. kapitola

Zhruba po hodině a půl a malé zastávce na další dávku kávy, spojené s odpočinkem od Prestonova příšerného hudebního vkusu, jsme dorazili do Wellesley. Navigace nás zavedla přímo na Glen Road, kde stál dům manželů George a Lizz.

Slunce se mezitím vyhouplo vysoko na oblohu. Podzim byl v Massachusetts to nejkrásnější období. Teploty už ráno klesaly i k bodu mrazu, ale příroda se zabarvovala do okouzlujících podzimních barev. Všude kolem nás ze stromů padalo listí zbarvené do oranžova, hněda a žluta. V poryvech větru se točily ve vírech. Preston dokonce tu a tam musel zapnout stěrače, aby napadané listí z jasanů rostoucích kolem silnice odstranil z předního skla. On si stěžoval, já si to užívala.

V Nerridii se roční období nestřídala, celoročně tam vládlo léto s příjemnými i vysokými teplotami, sporadickými bouřkami a jinými letními vrtochy. Valná většina místních nikdy neviděla sníh. Ten se držel jen v horách, které se tyčily daleko na obzoru jako vysoká zeď bránící říši před vnějším světem.

„Je to tady?“ zeptal se Preston a zastavil auto u dvoupatrového bílého domu, který kolem dokola lemovala veranda se spoustou květináčů.

„Jo, určitě je to tady.“ Vylezla jsem z auta a protáhla se. Záda jsem měla ztuhlá a rozbolavělá ze špatného spánku i dlouhého sezení v autě. Jak jsem se protahovala, všimla jsem si bíle natřené ohrady s malou stájí přímo za domem. Byla umístěná tak, že ohrada v podstatě končila a začínala v ní. Koně tak mohli vypustit, aniž by za ním do stáje vůbec museli vlézt.

Ocitli jsme se na vážně krásném místě, přesně na takovém bych se jednou moc ráda usadila. Byla na něm znát všechna ta péče a láska, kterou do něj jeho majitelé vkládali.

Dům byl nově bíle natřený, celý pozemek pečlivě posekaný a záhonky se skleníkem po levé straně domu někdo nedávno zryl a připravil na jarní výsadbu. Přestože dům i pozemek působily tak udržovaně, jako by nad celým tím zdánlivě šťastným místem visel černý závoj smutku. Táhnul se od lesů na hranicích pozemků a sdružoval se nad střechou jako hrozivý bouřkový mrak.

Automaticky jsem vytáhla z kabelky svou elektronickou cigaretu, kterou jsem s sebou nosila, kamkoliv jsem se hnula, a potáhla si.

„Co si do toho vlastně dáváš?" zeptal se Preston, když jsem z plic vyfoukla páru, jejíž oblak donesl vítr až k němu. „Neschvaluju kouření v žádné podobě, ale tohle prostě neskutečně voní."

„To je výrobní tajemství," zaculila jsem se tajemně.

Ve stejnou chvíli se vstupní dveře otevřely a vyšel z nich starší pár. Muž byl plešatý, na nose měl silné brýle a tvář samou vrásku. Oblékl se do černo-červeného kostkovaného pracovního kabátu. Vedle něj kráčela drobná žena s šedivým, pečlivě uhlazeným drdolem. V jejích propadlých tvářích bylo znát, že před časem ztratila značnou část své původní váhy.

Jak se k nám blížili, otevřela jsem svou mysl magii a napojila se na mysl té ženy. Dělala jsem to tak vždycky. Chtěla jsem se ujistit, že jejich úmysly jsou čisté, obzvlášť po zážitku s nelegální množírnou. Okamžitě se mi před očima promítl obraz malé holčičky, zhruba šestileté, s dlouhými blonďatými vlásky a neúměrně velkýma modrýma očima na malém obličejíku. Byla skutečně nádherná.

Holčička pustila maminčinu ruku, které se do této chvíle držela, a utíkala do ohrady, kde se pásla kobylka s malým, jako uhel černým hříbětem. Maminka na ni křičela, aby se vrátila, ale holčička ji neposlechla. Objala hříbě kolem krku a to k ní okamžitě přilnulo.

Vzpomínka přeskočila o pár let dál. Přenesla nás na jezdecké závody, kde starší verze holčičky s černým koněm zdolávala jednu překážku za druhou, až si nakonec od rozhodčích v modrých upnutých oblecích přebírala stuhu za první místo.

Posunula jsem se k poslední vzpomínce, která nás dovedla až sem. Mladá překrásná žena ležela v rakvi. Oděná do krajkových černých šatů vypadala, jako by jen spala. Její matka plakala nad jejím nehybným tělem zhroucená svému manželovi v náručí.

Lizzin smutek mnou projel jako výboj elektrického proudu. Zasáhl mě takovou silou, až jsem se musela chytit auta, abych nespadla na zem.

„Mio, Mio, jsi v pořádku?" Preston oběhl auto, chytil můj obličej do dlaní a starostlivě si mě prohlížel. „Musíme vypadnout?" zašeptal tak, abych to slyšela jen já. Lizz s Georgem postávali pár kroků od nás.

„Ne!" zavrtěla jsem rázně hlavou. „Naopak. Musíme jim pomoct." Rychle jsem se posbírala, trochu jsem se styděla za svou slabost.

Kůň, který jim po mladé Sofii zůstal, byl pro ně jakousi spojnicí mezi nimi a zesnulou dcerou. Udělali by naprosto cokoliv, aby mu pomohli. Okamžitě jsem pocítila silnou potřebu jim od jejich hlubokého zármutku pomoct. Manipulování s myslí smrtelníků bylo ale přísně zakázané, a navíc nízko postavená víla toto umění ani příliš neovládala.

Jediné, s čím jsem jim mohla pomoct, byl jejich kůň. Sofiin kůň.

„Omlouvám se, jsem Mia a tohle je můj kamarád Preston." Obešla jsem Prestona a snažila se nevnímat jeho starostlivý bratrský pohled. Potřásla jsem si rukou s našimi hostiteli a pokusila se o co nejpřívětivější úsměv. „Udělalo se mi trochu nevolno, to asi ten čerstvý vzduch," zasmála jsem se jemně vlastnímu zdůvodnění.

„Nemám vám donést trochu vody, drahá?“ Lizz si mě s mateřskou starostlivostí prohlédla od hlavy až k patě, jako by hledala známky zranění.

„Ne, ne, děkuji. Pojďte mi ho ukázat.“ Potlačila jsem výčitku z toho, že jí přidělávám další starosti, a následovala je.

Vedli nás kolem domu přímo k ohradě. Jak jsme se blížili, v jejím nejvzdálenějším rohu jsem zahlédla obrovského černého koně. Držel se stranou, co nejdál od všech přítomných.

Na pár místech byla ohrada očividně nedávno spravovaná a nemusela jsem být génius, abych vytušila, kdo měl poničení na svědomí.

„Začala se chovat hrozně agresivně. Nikoho k sobě nepustí. Jakmile se přiblížíme, staví se na zadní a vyjíždí po nás. Nevíme, co s tím. Kamarádka, které jste pomohla, nám na vás dala kontakt,“ ujala se slova Lizz. George ji celou cestu k ohradě hladil po zádech. Přečetla jsem si jeho mysl. Nevěřil mi. Souhlasil s mou návštěvou jen kvůli své manželce. Jak už jsem říkala, muži jsou obecně skeptičtější než ženy.

Opřela jsem se lokty o nejvyšší plaňku ohrady. Zvíře ode mě bylo ještě moc daleko na to, abych ho slyšela. „Jak se jmenuje?“ Zeptala jsem se manželů, aniž bych z koně spustila oči.

„Minnie,“ promluvil vůbec poprvé George. Z jeho hlasu byla patrná nedůvěra a taky drobná dávka frustrace. Ztráta dcery ho bolela. Vpíjela se mu hluboko do duše. Z každé jeho buňky vyřvával zármutek jako smutná serenáda a stravoval ho. Dokonce zvažoval sebevraždu. Nebýt Lizz a jeho hluboké, upřímné lásky k ní, už bychom si tu nepovídali.

„Dobrá. Podrž mi to.“ Stáhla jsem si z ramen brašnu a koženkovou bundu a vrazila vše Prestonovi do rukou. „Podíváme se na to.“ Stoupla jsem na první plaňku ohrady a rukama se zapřela o tu vrchní, abych se mohla přehoupnout.

„Co to, sakra, děláš, Mio?“ naznačil mi Preston koutkem rtů.

„Svou práci,“ odpověděla jsem nevzrušeně.

„Mio, to nemůžete, co když vám ublíží?“ Lizz se zatvářila upřímně vyděšeně. Zběsilý tlukot jejího srdce jsem slyšela i na vzdálenost, která nás dělila. Měla o mě skutečný strach. Nebylo divu. Z toho, co si přehrávala v hlavě, jsem věděla, že Minnie bude těžký oříšek.

„Nebojte, nic se mi nestane,“ usmála jsem se na ni a loupla pohledem po Prestonovi. Ten ji v nacvičeném gestu ochranářsky objal kolem ramen a uklidňoval ji větami typu: „Tohle dělá v jednom kuse.“

Zrovna jsem přehodila nohu přes vrchní prkno, když mou pozornost zaujal drobný pohyb. Zahlédla jsem ho jen letmo, koutkem oka, přesto mě něco donutilo se zastavit. Usadila jsem se obkročmo na vršek ohrady a očima rychle skenovala okolí. Už jsem si začala říkat, že se mi to nejspíš jen zdálo, když jsem si ho všimla. Obrovský krkavec byl ukrytý mezi barevným listím rozložitého jasanu poblíž našeho auta.

Srdce se mi rozbušilo a žaludek stáhl nepříjemným pocitem.

Neviděla jsem ho poprvé.

Seděl nehnutě. Černé lesklé oči upřené do mých. Pozoroval mě, jako bych já byla důvodem, proč tam sedí.

A upřímně si myslím, že jsem skutečně byla. Zmocnil se mě zlý pocit. Přítomnost toho ptačího obra nebyla náhoda, jen jsem si v tu chvíli ještě nebyla ochotná přiznat, co jsem někde hluboko v sobě tušila.

„Mio?“ Prestonův zvýšený hlas mě probral z letargie. „Není ti nic?“ Následoval pohledem ten můj a snažil se přijít na to, co mě rozptýlilo.

„Není,“ odmávla jsem ho s úsměvem. „Hned budu zpátky.“ Přehodila jsem přes ohradu i druhou nohu a skočila dolů.

S myšlenkami už pevně soustředěnými na svůj úkol jsem se vydala do mírného kopce. Bylo čerstvě po dešti, takže se mi boty nořily do bláta skoro až po kotníky. Ihned jsem zalitovala, že jsme

nejeli mým autem, kde mám přesně pro tyto případy vždycky připravený pár holínek.

Když jsem došla zhruba do poloviny ohrady, zvedl se vítr. Obtočil se kolem mě, uvolnil mi pár pramínků z culíku a zanesl mou vůni směrem k Minnie. Zvířata, na rozdíl od smrtelníků, už podle mé vůně poznala, že je na mně něco jinak.

Jakmile Minnie zachytila můj pach, zvedla hlavu. Její hluboké tmavé oči se do mě zabodly. Stáhla uši dozadu a pravou přední nohou začala hrabat v rozmoklé zemi. Bylo to jakési výhrůžné gesto, které mě mělo udržet dál.

Mělo, to bylo to správné slovo. Neohroženě jsem totiž pokračovala dál. Potřebovala jsem se dostat na takovou vzdálenost, abych zachytila její myšlenkové toky.

Nakonec jsem se zastavila asi dvacet metrů od ní. *Zmiz, člověče, nebo ti ublížím*, zaznělo z její hlavy.

Ušklíbla jsem se, už mi vyhrožovali tolikrát, že to se mnou opravdu nic nedělalo.

Promluvila jsem k ní klidným a vyrovnaným hlasem. „Ahoj Minnie, jsem Mia. Poslali mě Lizz s Georgem, abychom si spolu promluvili." Sklonila hlavu, uši stále stažené dozadu ve výhrůžném gestu. „A ne, neublížíš mi." Zareagovala jsem na její další myšlenku.

Minnie se předními nohama odrazila od země, stoupla si na zadní a hrozivě zařehtala. Její mohutná postava mě na chvíli zahalila do stínu.

Z dálky jsem slyšela Lizzin vyděšený hlas volat mé jméno. Ale nejen to. Přísahala bych, že jsem v ten samý okamžik, kdy se Minnie zvedla na zadní, zaslechla zakrákání. Obojí jsem hodila za hlavu. Musela jsem se soustředit.

Nereagovala jsem na její vyhrožování, vlastně jsem se ani nepohnula. Můj srdeční rytmus se ani o trochu nezrychlil. *Zmiz, zmiz, nech mě být.* Kobyla se opakovaně odrážela od měkké země pod

sebou a stavěla se na zadní. Její černá hříva vlála ve větru kolem ušlechtilého krku. Byl to vážně nádherný tvor. Krása koní mě nikdy nepřestane udivovat.

„Dej mi vědět, až tě to přestane bavit." Založila jsem si asertivně ruce na prsou. Neuhýbala jsem pohledem, ačkoliv jsem věděla, že právě to ji nejvíc rozčílí.

Vypadni z mé ohrady. Minnie se náhle rozběhla přímo proti mně. Během vteřiny zrychlila z kroku do cvalu a já uskočila stranou těsně předtím, než do mě stihla narazit.

Postavy na druhé straně ohrady se daly do pohybu.

„Zůstaňte, kde jste!" křikla jsem na ně. „Minnie, přestaň blbnout, mě nevyděsíš." Kobylka se znovu rozběhla, i tentokrát jsem ale stačila včas uhnout. Když mě míjela, její zadní nohy vystřelily do vzduchu a jen těsně minuly můj obličej.

„Tak dost!" Vykřikla jsem.

Minnie se mnou navázala oční kontakt a zarazila se. V jejích tmavých očích se jako jiskry odrážely moje zářivě zelené duhovky.

Oči víly. Oči animála. Oči, které smrtelníkům zůstávaly skryty.

Co to je? Kdo jsi?

„Jsem Mia, už jsem ti to říkala. Jsem víla."

Minnie znovu a znovu zarývala kopyta do země a vytvářela tak pod sebou hlubokou díru. Házela přitom hlavou nahoru a dolů, ale něco v jejím postoji zjihlo. Konečně jsem měla její pozornost. Mé oči, ty pravé, neměly zvířata zmanipulovat nebo zastrašit, právě naopak. Působily na ně jako jakýsi záchytný bod, způsob, jakým se mi podívat do duše a odhalit mou pravou podstatu.

Co je to víla? Jak pohazovala hlavou, hříva ji šlehala do očí a ofina jí propadala mezi ušima na čelo.

„Něco, co smrtelníci nazývají magickým tvorem, píšou o nás smyšlené příběhy. Jsem stejná jako oni, jen mám určitá nadání. Jako to, že s tebou dokážu mluvit." Usmála jsem se.

Slunce si pomalu klestilo cestu přes louku až nahoru k lesu, kde jsme stály. Jak se první paprsky dotkly její kůže, všimla jsem si, že hází hnědé odlesky. Nebyla úplně černá, jak jsem si prve myslela. „Ale nejsme tu kvůli mně, jsme tu kvůli tobě."

Minnie se na mě přestala soustředit. Se zvířaty je to jako s malými dětmi. Udržet jejich pozornost na delší dobu se rovnalo zázraku. Myšlenky se jí rozutekly do všech stran, začaly vyprávět příběhy, které zdánlivě nedávaly smysl, ale všechny do jednoho začínaly a končily u jediné osoby, Sofie.

„Poslyš, já vím, že se ti stýská, a moc mě mrzí, co se stalo. Ale Sofie se nevrátí, nehledě na to, jak moc si to přeješ." Povzdechla jsem si a odvážně zmenšila vzdálenost mezi námi. Automaticky jsem natáhla ke kobylce ruku s otevřenou dlaní, aby viděla, že nic neskrývám. „Nejsi sama, kdo ji ztratil a truchlí." Ustoupila ode mě o jeden maličký krok dozadu. Zareagovala jsem na ni a znovu se přiblížila. „Ti dva úžasní lidé tam dole ztratili dceru. Pro rodiče neexistuje horší bolest než přijít o vlastní dítě. Věř mi, cítila jsem jejich bolest na vlastní kůži a málem mě to položilo." Moje dlaň se zlehka dotkla pár hmatových vousků na spodní části její čelisti. Neucukla, to byl velký pokrok. „Moc si kvůli ní přejí, aby se o tebe mohli postarat, tak jim to nedělej ještě těžší. Máte jen sebe navzájem."

Jak jsem na ni mluvila, přísahala bych, že se jí v koutcích těch velikých očí, lesklých jako korálky, objevily slzy. Nechala mou ruku, aby jí přejela ze spodu po tlamě. Při prvním doteku kůže na kůži ztuhla. Jakmile můj dotek ale postoupil po její tlamě výš, položila se mi do dlaně. Byla smutná. Ztratila přítele, který se o ni staral od hříběte. Měla se Sofií vybudované hluboké pouto, které někdo násilně přetrhl.

„Hodná holka." Získala jsem její důvěru. „Dej jim šanci, oni se opravdu snaží." Přistoupila jsem k ní ještě blíž, až za bezpečnou hranici, odkud už jsem neměla šanci uhnout, pokud by se rozhodla

na mě zaútočit. Prsty jsem jí zabořila do dlouhé hřívy, něžně ji odsunula stranou a přejela jí dlaní po krku. Hluboce vydechla nozdrami. Oči se jí přivřely a sklopila hlavu tak, že se jí opírala o mé rameno tak pevně, až mě stálo spoustu sil udržet se ve stoje. Chyběl jí dotek.

„Co říkáš? Zkusíš to? Kvůli Sofii." Dál jsem ji hladila, přivykala ji opět na kontakt. Pod prsty jsem cítila hebkost její srsti a splašený tep. Bylo mi jí líto. Chvíli jen nehybně stála a v hlavě měla prostě prázdno, než se její myšlenky znovu ozvaly.

Je mi tak smutno.

„Já vím, ale nejsi sama." Objala jsem ji kolem mohutného krku a přitiskla se těsně k ní. „Půjdeš se mnou za nimi?" Na chvíli zavál hala, ale nakonec nepatrně pokývala obrovskou hlavou.

Dokud jsem cítila, že není připravená, stála jsem tam s ní, prostě ji jen objímala a hladila, kam jsem dosáhla. Nakonec to byla ona, kdo se sám odtáhl.

Vydaly jsme se společně bok po boku ohradou dolů, kde stáli Sofiini rodiče a Preston, který podle mě právě strachy o mou maličkost propotil svetr.

Když jsme došly až k nim, všichni svorně o krok ustoupili v téměř nacvičeně vypadajícím gestu. Zasmála jsem se, stoupla si na nejnižší prkno a vyšplhala se zpátky na vrchol ohrady. Minnie opřela hlavu vedle mě a nechala se podrbat. Snad aby jim ukázala, že už se jí nemusí bát.

„Nebojte, už bude hodná, slíbila mi to." Jako by chtěla potvrdit má slova, pohodila kobylka hlavou. „Tak pojďte, musíte jí zase začít věřit."

Jako první vykročila Lizz. Pustila se ruky svého muže a s drobnou nedůvěrou v očích pokračovala k ohradě za námi. Zatímco ji její muž ostražitě sledoval, přetahovala si nervózně rukávy přes dlaně. Usmívala jsem se, abych jí dodala odvahu, a sama stále hladila

kobylku po šíji. Minnie se ani nehnula. Pochopila, že každý prudký pohyb by její majitelku mohl vylekat.

Už jsem v minulosti případy agresivních zvířat řešila. Stačilo pouze překonat prvotní obavy z toho, že to kdysi nebezpečné stvoření se jako mávnutím kouzelného proutku proměnilo v mírumilovné kvůli zásahu jedné zvláštní ženy.

Lizz sáhla do kapsy, ze které vytáhla kostku cukru. Třesoucí se ruku natáhla směrem k Minnie. Kobylka zacítila vůni pamlsku a s neuvěřitelnou něžností ji pysky sebrala Lizz z dlaně. „Nic si ode mě nevzala už měsíce." Lizz se do očí nahrnuly slzy. „Jak jste to dokázala?"

„Byla jenom smutná, tak jako vy a váš manžel. Ale vysvětlila jsem jí, že jste v tom spolu." Chvíli jsem ještě poposedávala na vršku ohrady, a když jsem se konečně chtěla chytit Prestona, aby mi pomohl dolů, znovu jsem si všimla toho obrovského krkavce v koruně stromu. Tentokrát se místo pozorování vzepjal, roztáhl široká křídla a vystřelil neznámo kam.

Šťouchnutí obrovským čumákem do zad mě málem poslalo k zemi. Konečně jsem se chytila Prestona a on mi opatrně pomohl na zem. Ihned jsem se zachumlala zpátky do bundy, dost jsem tam nahoře u lesa vymrzla. Naštěstí bylo moje tělo odolné vůči všem smrtelnickým virům a bakteriím. Nachlazení mi tedy rozhodně nehrozilo.

Ale má práce tu ještě nebyla úplně hotová. Místo odchodu jsem tedy došla k Georgovi stojícímu pořád v uctivé vzdálenosti a chytila ho za ruku. „Věřte jí." Zašeptala jsem, aby to slyšel jen on. „Sofie by chtěla, abyste byli spolu." Vytřeštil na mě oči, protože si byl jistý tím, že se o Sofii ani jejím jménu nikdy nezmínili. Vědoma si jeho překvapení jsem na něj tajemně mrkla a odvedla ho za jeho ženou a Minnie.

Poté jsme ještě notnou chvíli seděli s Prestonem na verandě domu. Sledovali jsme ty tři, jak se znovu sbližují. Za tohle to všechno stálo.

Ty tajnosti. Dvojí život. To, že mě smrtelníci považovali za blázna. A taky to, že jsem nikdy nemohla říct úplnou pravdu těm, které jsem milovala.

„Řekneš mi už konečně, jak to děláš?“ zeptal se Preston po tom, co jsme se s rodinou rozloučili.

„Rozhodně ne,“ zaculila jsem se nevinně.

„A proč?“ Zavztekal se, to bylo roztomilé.

„Protože bych tě pak musela zabít.“ Ušklíbla jsem se a zalezla do auta.

Pravda byla taková, že by za to nejspíš zabili mě.

4. kapitola

Na druhý den jsem se kolem poledne vracela z posilovny, kam jsem se obvykle párkrát v týdnu vypravila. Ne že by to snad na mé postavě bylo nějak poznat. Rozhodně jsem se neřadila mezi štíhlou část populace. Ovšem naštěstí ani mezi tu obézní. Nosila jsem střední velikost oblečení a vyhýbala se všemu, co by odhalovalo břicho nebo stehna. Věřte mi, bylo to pro dobro všech.

Měla jsem ale moc ráda pohyb, a tak jsem tam i zpět vyrazila pěšky.

Po pár letech ve smrtelném světě jsem zjistila, že speciálně Američani nepovažují pěší chůzi za oblíbený „způsob dopravy". Pro mě to však bylo přirozené jako dýchání. V Nerridii neexistovalo moc dopravních prostředků, kterými by se dalo přemisťovat z místa na místo. Ačkoliv víly již od smrtelníků pár výdobytků moderní technologie okopírovaly, například elektřinu nebo kanalizaci, auta pro ně stále tvořila velmi vzdálenou, a pravděpodobně i nedosažitelnou, budoucnost. Koneckonců ani zmíněná elektřina se ještě moc nerozšířila, většinou se vyskytovala jen na místech ve vlastnictví královské rodiny.

Právě jsem brala za kliku branky, jež v úzké uličce mezi dvěma domky vedla k železným schodům do mého bytu ve druhém patře rodinného domku, když mi v batohu zazvonil telefon.

„Dobrý den, tady kancelář Mii Leidenové. Mia bohužel nemůže k telefonu, zanechte vzkaz a ona se vám nejspíš nikdy neozve," pronesla jsem místo prostého pozdravu poté, co jsem telefon konečně vylovila.

„Velmi vtipné," ozval se z druhé strany Tessin hraně otrávený hlas. „Možná by to zabralo, kdyby tvojí kanceláří nebyla tvoje kabelka."

Na tom něco bylo. Kancelář jsem neměla. Prostě protože bylo zbytečné platit nájem za kancelář, ve které by ležel jen mobil a můj diář. „Fajn, máš mě." Protáhla jsem se uličkou k úpatí schodů a usadila se na ně. „Čemu vděčím za tvůj telefonát, cizinko?"

„Jen se chci ujistit, že to dnes platí."

Jak bych jen mohla zapomenout, že mě dnes čeká setkání s panem neznámým v jednom z oblíbených bostonských barů. Tedy abych to upřesnila, neexistoval bar, který bych měla ráda. Bylo tam moc smrtelníků, moc myšlenek, které jsem musela blokovat, a spousta mužů, co si z naší dvojice vždycky vybrali Tess. Zním, že žárlím? Inu, to možná protože skutečně žárlím.

„No jistě, nemůžu se dočkat, až poznám toho, kvůli komu nás poslední týdny zanedbáváš." Zaculila jsem se, ne že by to snad mohla vidět. „Jak se vůbec jmenuje?" Z otevřených francouzských dveří bytu pode mnou vylezla šedivá kočka a okamžitě se mi omotala kolem nohou.

Tess jméno svého nového přítele ani jednou nezmínila. Říkávala mu sexuální bůh, ale pochybovala jsem, že by ocenila, kdybych ho tak oslovovala.

„Ryan," vzdychla, což u mě automaticky vyvolalo dávivý reflex. „Ryan Finger. Mio, nemůžu se dočkat, až ho poznáš, on je…" Odmlčela se, hledala správná slova. „Je prostě tak jiný. Vzpomeň si na každého tajemného, sexy hlavního hrdinu, kterého jsi kdy viděla nebo o něm četla, vynásob to dvěma a dostaneš Ryana."

Ten chlap jí vymyl mozek. Jinak jsem si to nedokázala vysvětlit. Typická Tess by po sexu s další ze série náhodných známostí pronesla něco jako: „Docela to ušlo, ale měl ho malýho a musel mě dodělat pusou. Už mu nezavolám."

Tohle nebyla ona. Můj instinkt vysílal varovné signály do mozku, ale tím spíš jsem toužila toho muže, Ryana, poznat a prošmejdit mu hlavu.

„Super, nemůžu se dočkat, až ho poznám.“ Teď jsem nelhala. „Budu na něj hodná.“ Teď jsem lhala. Hodlala jsem mu dát zabrat.

„Zlato, prosím. Nezkoušej na něj ty svoje psycho věci. On je tvrdej. Nechci, abyste tam proti sobě bojovali. Chci, abyste se poznali.“

Au! To bolelo. Psycho věci? Já na nikoho nezkoušela žádné psycho věci, jen jsem jim četla myšlenky. Čtení myšlenek bylo mnohem nenásilnější než procházet psychotesty, hlavně protože o tom ten dotyčný neměl ani ponětí. „Neboj, budu hotový anděl.“ Protočila jsem oči. Chovala se směšně.

„Ty určitě. Tak já se večer stavím a vyzvednu tě. A taky zkontroluju, co sis vzala na sebe.“

Beru zpět, teprve teď se chovala směšně. Působila jsem snad jako nesvéprávná bytost, co nepozná, že ty dvě dlouhé oddělené části na šatech jsou rukávy a nepatří tudíž na nohy? Já tam přece nešla na nikoho dělat dojem. Ačkoliv Tess si zřejmě myslela něco jiného.

„Ujistím se, že mám podprsenku, slibuju.“ Obvykle jsem ji nenosila. Měla jsem pevná hezká prsa, nebyl důvod je dusit v prádle.

„To bych ti byla vděčná. Nechci, aby ho tvoje bradavky rozptylovaly.“

Náš rozhovor začal nabírat trochu bizarní spád, a tak jsem ho ukončila dřív, než se začala ujišťovat, jestli doma náhodou nemám neopren a kuklu, abych na sobě zakryla každičkou viditelnou část kůže.

Bála se opravdu zbytečně. Za prvé byla mnohem, mnohem hezčí než já. A za druhé byl to její kluk, já bych na něj nikdy nic nezkoušela.

Tím, jak moc to Tess řešila, na mě vyvíjela nepříjemný tlak. Skoro jsem se bála, abych ji nezklamala, kdyby se mi na něm něco nelíbilo. Chtěla mé uznání. Chtěla nadšení, možná závist, jenže mě místo toho při pomyšlení na Ryana přepadal zvláštní pocit úzkosti. Nedokázala jsem to vysvětlit. Bylo to jako sbírat střípky důkazů k nevyřešenému případu a nedokázat si je poskládat ke zdárnému vyřešení.

„Ahoj, Muriel.“ Pohladila jsem kočku paní Beckové, která se u mě nejspíš schovávala, aby unikla před hlukem linoucím se ze spodního bytu. „Nemáš ráda operu?“ Podrbala jsem ji znovu a ona to vzala jako pozvání usadit se mi na klíně. Automaticky jsem se napojila na její myšlenky. Byla stará, takže leccos, co jí proudilo hlavou, už nedávalo smysl. Přesto mě něco zaujalo. Viděla jsem jejíma očima velkého černého ptáka kroužícího nad střechou našeho domu. Muriel nerozeznala, o jaký druh se jedná. Viděla už velmi špatně, ale měla z něj strach.

„Nic ti neudělá, holčičko,“ konejšila jsem ji. „Je to jen pták, nic víc.“

Vzala jsem ji do náruče, odnesla k sobě do bytu a v kuchyni jí do misky nalila trochu mléka. Bude trvat, než ji paní Becková začne postrádat. Často už zapomínala, že nějakou kočku vůbec má.

Opřela jsem se zadkem o kuchyňskou linku a upíjela ze sklenice mléko, které jsem nalila i sobě. V hlavě mi stále běžel obraz toho velkého černého ptáka, který mi Muriel ukázala.

Toho stejného, který byl v mých vzpomínkách. Stejného jako u domu Lizz a George. Tak známý i vzdálený zároveň.

Neviděla jsem ho poprvé, to mě děsilo ze všeho nejvíc.

Jako rána z čistého nebe se mi vybavila hluboko uložená vzpomínka na jeden den, který jsem trávila s rodiči v Nerridii.

✳

Obrovský pták, větší než ostatní jeho druhu, seděl na větvi borovice poblíž královských ohrad pro koně. Sledoval mě přísným pohledem, křídla pevně stažená u těla a hlavu natáčející se jen směrem, kterým jsem se pohybovala já.

„Co chceš?“ zeptala jsem se ho tehdy. „To, jak mě pozoruješ, mě docela děsí.“

Chvíli mlčel, aniž by přerušil oční kontakt.

Zajímáš mě*, zněla jeho odpověď. Chvíli nato se jeho mohutné tělo vzneslo do vzduchu a vydalo se směrem ke královskému paláci.*

✳

Násilím jsem se z té vzpomínky vytrhla. Nemělo smysl si s tím lámat hlavu, odpovědi bych se stejně nedobrala.

Odnesla jsem Muriel zpátky dolů k paní Beckové a přes aplikaci si objednala oběd, abych nemusela vařit. Mimochodem další z mnoha smrtelnických dovedností, které jsem milovala. Udělali všechno pro to, aby si usnadnili život.

Nerridia se svými zvyky a tradicemi zaostávala ve vývoji. Ženy pečlivě pečovaly o své rodiny, zatímco muži obstarávali živobytí. Nebylo to tak, že by snad ženám někdo zakazoval pracovat, spousta z nich i pracovala, přesto hlavní role živitele rodiny vždy a bezpodmínečně náležela muži. Byla jsem vážně ráda, že smrtelníci tyto hranice už dávno potřeli. Nebyla jsem stavěná na to, abych někomu sloužila, poslouchání rozkazů totiž nepatřilo mezi mé silné stránky.

✳

Poté, co mi kurýr dovezl jídlo, usadila jsem se s ním na gauč před televizi k oblíbenému seriálu. S Tess jsme měly vyrazit až večer, takže jsem měla spoustu času užít si nerušený klid před tím, než se budu muset stát společenskou.

Můj klid bohužel neměl příliš dlouhého trvání.

Bylo chvíli po páté, když se ozvalo klepání na dveře. Zřejmě mělo být jen krátkým varováním, protože o vteřinu později se dveře rozrazily a vešla do nich Tess. Na sobě měla černý kabátek a pod ním blýskavý top. Ne, počkat, to nejspíš měly být šaty s propadlým výstřihem odhalujícím její vnady přesně tak, jak bylo třeba, aby to vzbudilo mužskou fantazii. Šaty jí končily těsně pod zadkem a dávaly vyniknout nohám dlouhým tak, že by se za ně nemusela stydět ani Naomi Campbell. Tmavé vlasy jí volně splývaly na záda a pokaždé, když se zavlnily, doprovázela je silná a těžká vůně parfému od Prady.

Byla to bohyně.

„Zlato, než se zeptám, co tu děláš o dvě hodiny dřív, měla by ses vrátit domů." Sjela jsem pohledem nejdřív ji a pak sebe a potlačila opovržlivé potřesení hlavou sama nad sebou.

„Cože? Proč?" Nechápavě pozvedla obočí.

„Protože ses zapomněla obléct." Ušklíbla jsem se a tak tak se vyhnula svazku klíčů, který sebrala z misky na komodě a mrštila jím po mně. „Vážně, zlato, co tu děláš tak brzo?"

„Jdu na tebe dohlídnout," přešla od vstupních dveří k mému gauči a skepticky mě sjela pohledem, „myla ses dneska vůbec?"

No pardon? To byla jako skutečná otázka? Tess jsem milovala, jako by to byla moje hezčí a otravnější sestra, ale už to vážně začínala přehánět.

„Pro tvou informaci, ano, myla. Byla jsem totiž cvičit." Zadurdila jsem se. „A byla bych ti vděčná, kdybys mě kvůli svému příteli nevystavovala nesmyslnému stresu."

Tess se v očích zableskla známka lítosti. Nejspíš si na malý bezvýznamný okamžik připustila realitu. Vzápětí však její obličej zkameněl zpět do výrazu přísné učitelky.

„Mně na tom jen opravdu záleží, takže já bych byla vděčná tobě," zopakovala má vlastní slova, „kdybys mi prokázala tu laskavost a trochu se snažila."

Spolkla jsem asi triliardu nadávek, které se mi v tu chvíli snažily vydrat z pusy. „Kdo jsi a cos udělala s Tess? Chci ji zpátky." Pokusila jsem se to zaobalit jako žert, ale myslela jsem to vážně. Tess byla přeci tou, která tohle omámení způsobovala chlapům. Ne snad, že by to s nějakým dotáhla tak daleko, aby se nechala představit jeho přátelům, jako se to dělo právě teď u nás. Ale vždycky to byli muži, kdo ji chtěli zatáhnout do svého soukromého života. Nikdy naopak. Samozřejmě ve mně tahle Tessina nenadálá změna životního nastavení částečně vzbuzovala zvědavost, zároveň jsem se ale nedokázala zbavit nepříjemného pocitu svrbění v zátylku, který

nevěstil nic dobrého. Něco tu prostě bylo špatně a já dnes večer přijdu na to, co to je.

„Je pořád tady, jen se zamilovala. Taky bys to mohla zkusit, je to celkem fajn." Zasmála se, vytrhla mi z ruky lžičku s nutellou a dala si ji do pusy. „Já vím!" Zamračila se, aniž bych musela dodat poznámku o hromadě prázdných kalorií, kterou si právě vpravila do těla. „No tak, ukaž mi, co si chceš vzít na sebe."

Už jsem se ani nepokoušela o další chabý protest. Zvedla jsem se, nakráčela do ložnice a hodila po ní kousky oblečení, co bych si do takového baru nejspíš za normálních okolností oblékla. Deprimovalo mě, jak všechno důkladně zkoumala a vzápětí ihned zavrhovala. Nebyla jsem modelka jako ona. Neměla jsem šatní skříň plnou nejnovějších módních výstřelků. A i kdybych měla, s největší pravděpodobností by to v jejích očích nebylo dost.

Nakonec mě nechala vzít si přiléhavé černé džíny. A to i přes protest, že v nich můj zadek vypadá o mnoho lépe než ten její. K tomu kdesi z hlubin mé skříně vytáhla krajkové body s hlubokým výstřihem, původně sloužící jako halloweenský kostým sexy upírky.

Víla, co se převléká za upíra, vtipné, ne?

Abych vyhověla jejímu přání, aplikovala jsem na sebe trochu make-upu a oříškové vlasy sčesala na jednu stranu.

Upřímně? Už teď jsem jejího partnera ze srdce nenáviděla, protože jsem se kvůli němu musela fintit víc, než kdybych šla na vlastní rande.

Ve tři čtvrtě na sedm, subjektivně asi po osmdesáti sedmi hodinách utrpení, jsme konečně před domem nasedly do taxíku.

Taxikář si nás obě – tedy spíš Tess – sjel hodnotícím pohledem, a teprve když uznal, že jsme hodny jeho vypulírovaného vozu, se rozjel. Tess mu nevěnovala pozornost. Nevěnovala ji ani mně. Celou cestu do baru si vypisovala s Ryanem. Ukázalo se, že Ryan dorazí s mírným zpožděním. Pitomec.

Já se kvůli němu musela osmdesát sedm hodin připravovat a on ani nedokázal přijít včas.

Bar Red Velvet, kam jsme po pár minutách dorazily, ležel v centrální části Bostonu. Byl vyhlášený především speciálními koktejly, které byly pojmenovány po různých druzích látek. Samet, Bavlna a můj oblíbenec Kašmír – třešňová pálenka s trochou třešňového džusu a koktejlovou třešinkou. Natolik sladké a silné, aby se z toho běžný smrtelník opil dřív, než si stačil zruinovat peněženku.

Zaplatily jsme taxikáři a s rukama zaklesnutýma do sebe jsme vešly dovnitř.

Na noční život bylo ještě poměrně brzy, takže nám nedělalo sebemenší problém najít volný stůl.

Celý prostor zabíral rozlohu zhruba poloviny fotbalového hřiště. Kruhový koktejlový bar se nacházel přímo uprostřed místnosti a kolem něj se neprakticky vinul taneční parket. U zdí po celém obvodu byly rozesety větší i menší boxy se stoly a lavicemi potaženými červeným sametem – odtud ten název. Navštěvovaly jsme to tu rády, především kvůli fajn moderní hudbě, uvolněné atmosféře a již zmíněným koktejlům.

Každá jsme si vyzvedla u baru jeden drink a usadily jsme se do boxu v nejvzdálenějším rohu. Tess se posadila čelem ke dveřím, aby mi mohla nahlásit, až se její vyvolený konečně uráčí ukázat. Nervózně přitom usrkávala ze svého koktejlu a celý stůl se otřásal, jak pod ním poklepávala nohou.

„Tess, uklidni se. Tohle není zdravý." Nevěřícně jsem zavrtěla hlavou. Ať jsem se snažila sebevíc, její chování mi prostě nedávalo smysl. Přece se nikdo nemohl takhle změnit kvůli hezké tváři a dokonalému penisu. „Nezáleží přece na tom, jestli se bude líbit mně. Záleží na tom, že se líbí tobě." Natáhla jsem ruce přes stůl a jemně jí sevřela dlaně ve svých. „Jestli nepřestaneš, zavolám Prestonovi, aby ti dal jednu ze svých uklidňujících přednášek."

Zasmála se. „Já vím, omlouvám se. Jen on je prostě vážně něco. A tobě na tom nesejde, ale mně záleží na tom, aby se moji dva nejdůležitější lidi měli rádi."

Dva nejdůležitější lidé? Nebylo to trochu předčasné?

Tess byla bohužel sirotek. Její rodiče umřeli před deseti lety při autonehodě. Zůstal jí jen starší bratr Braden, který žil se svou manželkou v Kanadě. Vídali se jen sporadicky. Já a Preston jsme pro ni tvořili takovou náhradní rodinu, vlastně stejně jako oni dva pro mě. Možná jsem na to měla myslet dřív, než jsem její nervozitu odsoudila.

„Neboj se, zlato, slibuju, že budu objektivní a dám mu šanci," usmála jsem se povzbudivě, i když se mi z toho kroutil žaludek. Upřímně jsem v tu chvíli trochu zalitovala svého přesvědčení nehrabat se svým přátelům v hlavě. Kdybych nedodržovala hranice, už dávno bych si na toho muže udělala obrázek. Možná bych potom o tom, že to bude dobré, dokázala přesvědčit i samu sebe.

Tess usrkla brčkem ze svého Sametu, tequily s kapkou medu a citronovým džusem. Jo, bylo to stejně hnusné, jako to znělo. Už poněkolikáté si upravila vlasy a zkontrolovala, jestli jí prsa nelezou z výstřihu. Přitom se neopomněla závistivě podívat mým směrem na má přírodní pevná déčka. Jediné, co bylo na mně hezčí, teda kromě zadku v džínách. Přesto byla stále přesvědčená o své nedokonalosti. Smrtelníci byli někdy vážně k popukání.

„Už by tu měl být." Znovu a znovu obracela svůj mobil displejem nahoru, čekajíc od něj omluvnou zprávu za další zpoždění. „Dojdu nám ještě pro pití," sebrala zničehonic mou nedopitou sklenku a vyrazila směrem k baru.

Nekomentovala jsem to, vlastně se mi docela ulevilo, že vzala svou nervozitu na chvíli daleko ode mě. Navíc cokoliv, co momentálně zmírní její napětí, jsem přijímala s radostí.

Díky mé vílí rezistenci vůči alkoholu mi stejně bude trvat mnohem déle, než začnu mluvit nesmysly, další drink mi rozhodně neuškodí.